

**Xin chào, là tớ,
ruồi nhỏ đây!**

Tớ muốn các cậu gặp bạn của tớ.

**Xin chào,
tớ là bọ cam!**

Còn đây là con sâu xanh lo lắng
của tớ.

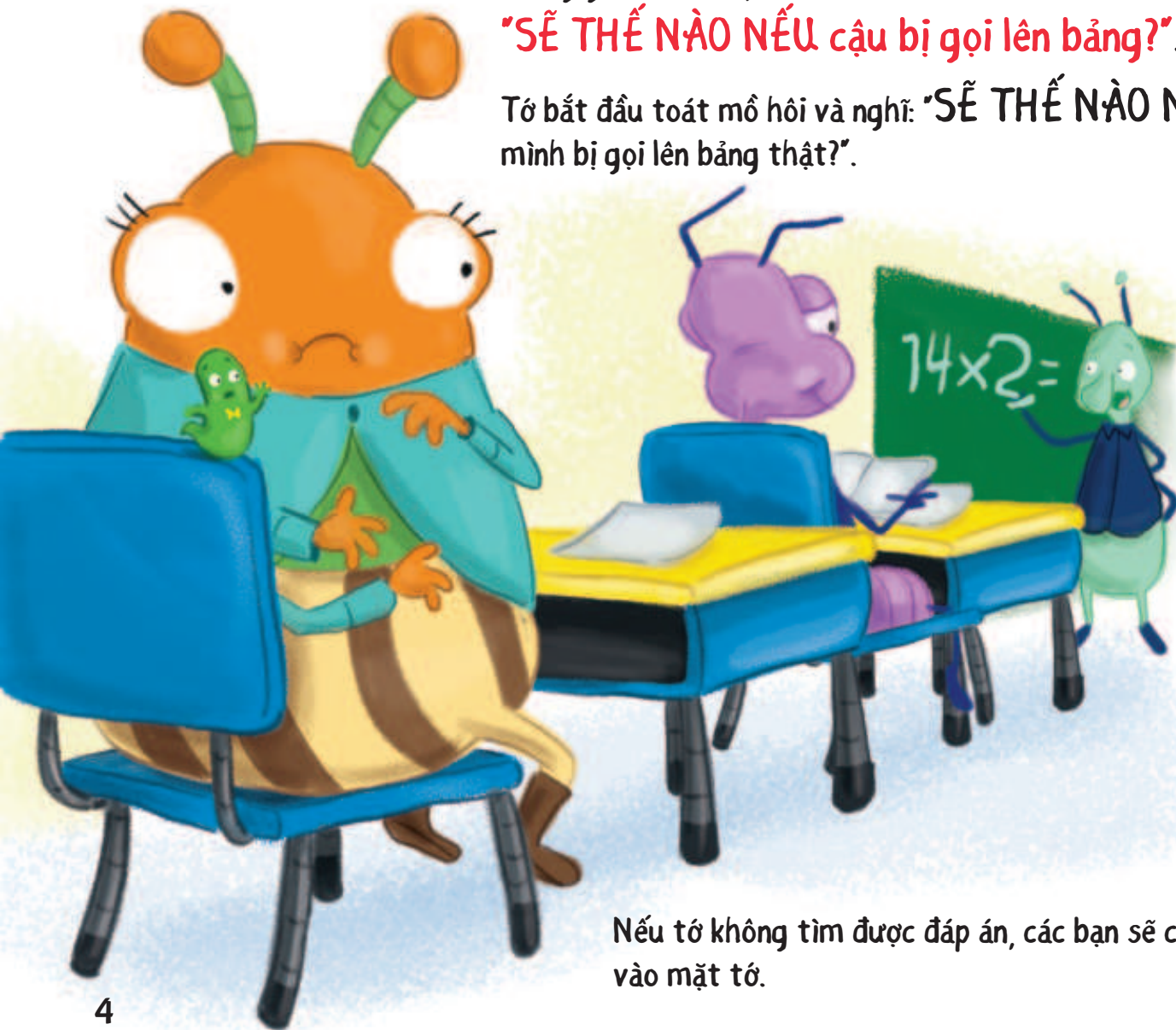
Lúc nào nó cũng ở bên tớ.

Sâu xanh luôn làm tớ **LO LẮNG**. Ngay khi tớ vừa thức dậy, nó đã thì thầm bên tai tớ rồi. Tớ cố phớt lờ, nhưng nhiều lúc chẳng thể làm được.

Trong giờ học Toán, sâu xanh cứ liên tục thì thầm: **"SẼ THẾ NÀO NẾU cậu bị gọi lên bảng?"**.

Tớ bắt đầu toát mồ hôi và nghĩ: **"SẼ THẾ NÀO NẾU mình bị gọi lên bảng thật?"**.

Nếu tớ không tìm được đáp án, các bạn sẽ cười vào mặt tớ.

Những câu "SẼ THẾ NÀO NẾU...?" ấy của tớ làm sâu xanh lo lắng ngày càng béo. Nó cứ lớn dần lên và những lo lắng của tớ cũng theo đó tăng lên.

Sâu xanh bắt đầu **HÉT** lên, khiến tớ càng lúc càng **NGHI NGỜ** bản thân. Nó càng lớn thì tớ càng **TOÁT MỒ HÔI** nhiều hơn.

Trong lúc hốt hoảng, tớ vơ vội sách vở và phi sang lớp học nhạc.

Sâu xanh vẫn đi theo, thì thầm: "**SẼ THẾ NÀO NẾU** cậu quên nốt nhạc?"

Tớ sợ hãi và đầu óc tớ quay cuồng câu hỏi: "**SẼ THẾ NÀO NẾU** mình đánh sai nốt nhạc?
SẼ THẾ NÀO NẾU mình làm hỏng buổi diễn?"

SẼ THẾ NÀO NẾU...?"

Sâu xanh lo lắng cứ bám mãi trên đầu tớ và thì thầm vào tai tớ như mọi khi.

Tớ sợ hãi, tớ lúống cuống! Tớ giẫm vào những giọt mồ hôi của mình nhỏ tong tong xuống sàn nên tớ trượt chân ngã vào các bạn.

Trong nháy mắt, cả ban nhạc đổ kênh, kèn trống kêu loảng xoảng!

Tớ chạy ra khỏi phòng. Sâu xanh lo lắng bò theo tớ ra hành lang.

"SẼ THẾ NÀO NẾU các bạn giận mình?

SẼ THẾ NÀO NẾU các bạn không nói chuyện với mình nữa?

SẼ THẾ NÀO NẾU mình bị đuổi ra khỏi ban nhạc?

SẼ THẾ NÀO NẾU...?"

Lại nữa rồi!

Sâu xanh lo lắng hét toáng lên. Tớ ngã lăn ra đất và không thể tự mình đứng dậy được.

Tớ "ĐỜ" luôn rồi!

Tớ nằm ở đó như cả tỉ tỉ năm ấy. (Được rồi, được rồi, có lẽ chỉ là mấy phút thôi!).

"BỘ CAM, CẬU CÓ SAO KHÔNG?", ruồi nhỏ vừa đỡ tớ dậy vừa hỏi.

Tớ lau mồ hôi và nói có rất nhiều lo lắng xuất hiện trong đầu tớ.

"Cậu có sâu lo lắng trong đầu à?", ruồi nhỏ hỏi.

"Cậu BIẾT về sâu lo lắng à?".

Ruồi nhỏ gật đầu vì cậu ấy biết rõ về con sâu lo lắng như biết rõ đôi cánh sau lưng cậu ấy vậy.

Nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn tớ, cô giáo nói với ruồi nhỏ rằng tớ chắc chắn phù hợp với Câu lạc bộ Sâu Lo lắng của trường.

"Câu lạc bộ Sâu Lo lắng là gì cơ?", tớ hỏi.

"Đó là một nhóm các bạn tập trung lại để nói về con sâu lo lắng của mình và tìm cách để giảm bớt lo lắng đi...", ruồi nhỏ giải thích.

"Các bạn ấy gặp nhau vào bữa trưa, ở phòng cô bướm xinh.", cô giáo nói thêm. Rồi cô bảo ruồi nhỏ đưa tớ đến đó.

Phòng cô bướm xinh có rất nhiều thú hay. Nhưng tớ chưa kịp khám phá vì vừa bước chân vào, cô đã hỏi tớ có sâu lo lắng không.

“CÓ A!”, tớ trả lời thật to.

“Làm thế nào để em vớt được con sâu đáng ghét đó đi ạ?”, tớ hỏi cô.

“Hãy bắt đầu bằng cách không cho nó ăn nữa!”, cô trả lời tớ.

“Làm thế nào để không cho sâu lo lắng ăn nữa ạ?”, tớ hỏi tiếp.